

אנשי ריבונות

על דוכן הנואמים עמד אמנון לין, איש מפא"י שערב לליכוד אחרי סולק מכל השפעה במפלגתהאם. לין, שגם בסיעתו אינו נחשב כאחד הכוחות המבויקים, הפך מזמן איש הימין הקיצוני, שונא ערבים מובהק. הוא הגיש הצעה לסדר היום: „מגעים בין אזרחים ישראלים לבין נציגי אירגוני החבלה בחו"ל.“

קשה היה להעלות על הדעת הצעה אבסורדית יותר. כי טענתו העיקרית של לין היתה שחברי „המועצה הישראלית למען שלום ישראל-פלסטיני“, שלפי ידיעות עות בעיתון נגשו עם אישים בכירים של אש"ף, נותנים על-ידי פירסום פגיונות אלה לגיטימציה לאש"ף, ועוזרים לאירגון להתקבל במישפחת העמים.

אולם אנשי המועצה כלל לא פירסמו את דבר הפגישות. כאשר נגשו עם „אישים פלסטיניים בכירים בחו"ל“, הוסכם בין שני הצדדים שהדברים לא יפורסמו בשלב הנוכחי. הפירסום היה כולו מעשה-ידי של העיתונאי שלמה נק-דימו, איש המקורב לתנועת-חרות דו"ק, בעיתון „ידיעות אחרונות“, שאינו ידוע כביטאון מחנה-השלום. אחרי הפירסום השתפקה המועצה בהודעה כללית על הצורך בהיברות עם הכירים טינים, מבלי לגלות דבר על הפגישות שהיו (מילבד פליטות-פה של מאיר פעיל). עם העלאת הצעתו של לין לסדר היום של הכנסת היא שהפכה את הפגישות לסנסציה בינלאומית, והעניקה לידיעה אמיתית מכרעת. לין גם הזכיר את שמותיהם של אנשי-אש"ף בכירים ביותר, וטען שעמם נגשו מתי פלד, אורי אבנרי, לובה אליאב, יוסי אמיתי, יעקב ארנון ומאיר פעיל, בהזדמנויות שונות.

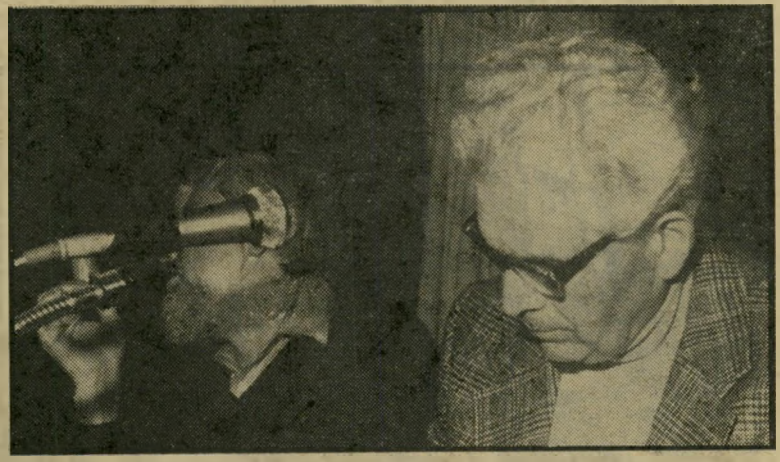
להגיד זאת בפה מלא. הוא טען כי רק מכיוון שהם „מיוחסים“, אין תובי עים אותם לדין. הוא החשיד את ממשלת רבין, שהיא עומדת מאחורי יוזמת הפגישות, וטען כי המועצה פועלת, בעצם, כשליחת הממשלה בשירות עם אש"ף. כך ייחס לממשלה תפנית מכרעת לעבר הכרה באש"ף, בניגוד להצהרתו של ראש-הממשלה ששם אש"ף אפשר להיפגש „רק בשדה-הקרב“.

גם איש המפד"ל שימחה פרידמן על משום-מה על ענלה זו. פרידמן, הנחשב כיונה, לא חזר על דברי לין. כיצוא גר-

לקבוע את תנאי הקרב לפי יוזמתה מבחינת המקום, הזמן והמצעים?“ ומשיב המרואיין: „קודם כל איני מקבל את הגישה שישנם כאלה שאפשר לדבר איתם וישנם כאלה שאי-אפשר לדבר איתם. הסוריים, שהם שיא מזעזע של סאדיזם, אינו יכול לדבר עם הפלסטינים ועם ראשי אירגוני המחבלים? הבעייה אינה עם מי לדבר, אלא על מה לדבר.“

ז'מין שובל: זה נכון.

יוסי שריד: ברור. הרי כל מה שנאמר מהצד הזה נכון, ומה שנאמר מהצד האחר

מתי פלד ואורי אבנרי
„לא יצליח כל ניסיון להציגם כיצואי-דופן, כאנשי-שוליים פוליטיים —

יעקב ארנון ומאיר פעיל
— או כמו שנמצאים מחוץ לגדר ההסכמה הציונית...“

אסד ולא חוסיין לא הכירו במדינת-ישראל. ובכל זאת משוחחים איתם. אין סיבה שלא לדבר עם עראפאת, אף כי מראש בטוח שעראפאת לא יקבל את עמדתנו. נו, במשאומתן בכלל לא מקבלים את העמדה כולה של הצד השני מראש.

המרואיין הנכבד הראשון — ודאי גיי-חשתם כבר — הוא, כמובן, האלוף (מיל.) אריאל שרון, והמרואיין הנכבד השני הוא האלוף (מיל.) עוזר וייצמן. ושני האלופים, כידוע, מתייצבים בשורה הראשונה של הליכוד.

דב ז'מין: למה יש שקט?
יוסי שריד: ואין זה כלל משנה. רבין חי, אם אלוף במילואים שרון שרוי היום בברונגו.

עקיבא ניר: מה שנוגע לשורה היראשונה שנתנו להם —

יוסי שריד: חברי-הכנסת נוף, סליחה שהעלבתי אותך. גם אתה בשורה הראשונה. זה בסדר גמור. אין לי שום דבר נגדך. אני חוזר ואומר ששני האלופים מתייצבים בשורה הראשונה של הליכוד. ואין זה משנה אם אלוף אחד היה שרוי בברונגו זמני. אחרת היה משעמם לו במשך שנה. מה יעשה במשך שנה? כך יום אחד הוא בפנים; יום אחד הוא בחוץ; יש אולטימטום אחד. יש אולטימטום שני... אני מעריך ששני האלופים האלה יכהנו בממשלה, אם איפסם — ואני מקווה שלא — הליכוד יגיע לשלטון. והם יהיו בתפקידים בכירים של שר-חוץ, שר-ביטחון, אם לא למעלה מזה, וישניהם ממלציים בגלוי על מגעים עם אש"ף. בלי כל תנאי.

יסלח לי חברי-הכנסת אמנון לין, והוא יצטרך לסלוח לי כמה פעמים במהלך הדברים שלי. אילו היו וייצמן ושרון ממשיים הלכה למעשה את המלצתם בי פומבי ונפגשים עם עראפאת, חאביש, ג'יבריל וחואטמה, או היה חברי-הכנסת לין נרעש פחות, ואולי היה אפילו מותר על הצעתו לסדר-היום.

ז'מין שובל: אסור לחלוק על שרון ווייצמן?

יוסי שריד: אני רוצה לומר לחברי-הכנסת לין, שדובר על „אנשי-שוליים“, אני לא מציע לאף אחד מאיתנו לקבוע מי בשוליים. בעיני אתה איש-שוליים.

דיאן ריצ'יאן: לפי מה אתה קובע את זה?

יוסי שריד: לפי אמות-המידה של חברי-הכנסת לין.

אתה עומד במשך עשרים דקות ואינך מזכיר במילה אחת לא את ההתבטאויות של מר וייצמן ולא את ההתבטאויות החד-משמעיות של מר שרון, ולא את ההתבטאויות של חברי-הכנסת דיין. אני חושב שזאת צביעות אינטלקטואלית ממדרגה ראשונה.

...אני רוצה להעלות סברה שלו הצליחה שליחותה של המשוררת פדואה טוקאן, או שליחותו של המחבל הערבי שהוצא במיוחד מבית-הסוהר לצורך זה, זמי שיהיה שריהביטחון. חברי-הכנסת משה דיין, היה נפגש עם ראשי האירגונים הפלסטיניים, כפי שרצה. חברי-הכנסת לין היה מתייחס לפגישה בפחות חומרה והתרגי שות“.

הבעייה האמיתית אינה כן להיפגש או לא להיפגש, אלא מי נפגש ומי לא.

ז'מין שובל: לו השר היה נפגש... יעקב ארנון, שהוא יושב-ראש חברה ממי שלתות, קיבל את הסכמת הממשלה לפגישתה?

יוסי שריד: אני לא יושב בממשלה. ואין לי מושג.

ז'מין שובל: זו השאלה. לא מעניין

כ"ח דיין היה באותו יום בבניין הכנסת, אך לא הראה את פניו באולם המליאה בכל עת הדיון וההצבעה.

כך עשה לין דווקא את המלאכה שהיא-עצמו גינה אותה: פירסום ידיעות על פגישות שונעו — לדבריו שלו! — להעניק לגיטימציה ואמינות לאש"ף.

גם מבחינה אחרת השיג לין את היפך ממה שביקש, לדבריו, להשיג. כי בישיבת הכנסת הוכח, לראשונה, שיש עתה במערך חלק חשוב התומך בגלוי בהיברות עם אש"ף, והמוכן לבטא זאת בחצבעות, בקריאות-ביניים או בהימניעות. הוא גם גרס לכך שהדובר הבכיר של ממשלת ישראל יצהיר מעל דוכן הכנסת כי, לדעתו, אין היברות זו נוגדת את החוק.

כמו בילעם וחמורו, יצאו לין וסיעתו לקלל את המועצה — ונמצאו משרתים אותה.

„אנשי שוליים“

לאווירה הדרמאטית באולם הוסיפה הפגנה שקטה של חברי „המועצה הישראלית למען שלום ישראל-פלסטיני“, ביניהם האנשים שהשתתפו בפגישות וש-היו הנאשמים של לין. הם תפסו את מקומם ביצע האזרחים המכובדים, ועצם נוכחותם הפריכה את טענתו של לין כי המועצה מורכבת מ„אנשי שוליים“.

בלטו ביצוע אלתור אלוש, מי שהיה הנשיא העולמי של העדה הספרדית; האלוף (מיל.) מתי פלד; אורי אבנרי; ד"ר יעקב ארנון, מי שהיה מנכ"ל מישרד-האוצר; ד"ר ארתור ברגמן, מי שהיה מנכ"ל הבנק לספנות; הפרופסור רים אבישי מרגלית ודיניאל עמית מנה אוניברסיטה העברית; חיים ברעם, בנו של שריהעבודה; עורך-הדין אחרון פני חסי, יו"ר ברית יוצאי בוכרה; הסוציולוגית ד"ר נעמי קיס; דן ביתן, מן הדמויות הבולטות בקרב האינטלקטואלים של המערך, ועוד.

נאמו של לין היווה דוגמה מובהקת של חוסר-פיקחות. הוא רמז כי חברי המועצה ביצעו פשע פלילי, אך פחד